

domstiltfælde medfører den almindelige Virkning af Fattighjælp. Under Hensyn hertil er der god Grund til at foretage noget paa det nævnte Omraade, og jeg henviser fremdeles til den Tanke, jeg fremsatte i min første Tale, at man paa-lægger Sygekasserne at optage de kronisk syge. De vil kunne optages under lignende Betingelser som andre Mennesker, Optagelsen behøver ikke at blive dyrere for dem, men Staten maa paatage sig Pligten til at udrede Udgiften til Ydelse af Lægehjælp, Medicin og Sygepenge o. s. v., naar disse syge modtager Understøttelse som Følge af den Sygdom, hvoraf de led ved deres Optagelse i Sygekassen.

Jeg skal saa tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til enkelte ærede Talere. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) gjorde ikke saa overmaade mange Bemærkninger. Det glædede mig at høre, at han delte de Anskuelser, jeg har gjort gældende med Hensyn til Umuligheden af at praktisere den Idé, der med Hensyn til de kronisk syge ligger i det foreliggende Lovforslag. Paa den anden Side forbavtede det mig naturligvis ikke, at det ærede Medlem mente, at Lovforslaget ikke var reaktionært nok med Hensyn til Udsmidningen af Medlemmer af Sygekasserne. Da det er Højre, der har foranlediget eller i hvert Fald i høj Grad har ført Agitationen mod Sygekasserne, for Statstilskuddets Nedsættelse og for Udsmidningen af Sygekasserne, var det naturligt, at Højres Repræsentant her i Tinget beklagede, at Forslaget ikke gik saa vidt i reaktionær Retning, som han og Højre kunde ønske. Den Erkendelse, man i Fortiden havde af Berettigelsen af, at Arbejderne var Medlemmer af Sygekasserne, løb det ærede Medlem nu fra til Trods for sin Erkendelse af, at i Firserne — jeg tror, det var Firserne, det ærede Medlem nævnedes — var dette meget nødvendigt, og han gjorde det med den Udtalelse, at det jo somme Tider skete, at Livet løb fra Teoriene. Dette er naturligvis rigtigt; det sker. Men intet taler for, at Livet skulde løbe fra Teorien om, at de, der hører til Arbejderklassen, burde have Adgang til Sygekasserne. Det, der i 1885, da Arbejderkommissionen var nedsat, kunde anses for at være gældende, har ikke forrykket sig. Forholdene er lige saa usikre for Arbejderne nu som den Gang. De er i lige saa høj Grad nu som den Gang underkastede Livets Vekselvirkninger under det kapitalistiske Samfundssystem. Lønnen er steget for Arbejderne, som den er

steget for Lægerne og mange andre, det erkender jeg, men hvis det er dette, det ærede Medlem lægger Vægten paa, burde han ogsaa have undersøgt, hvor meget Husleje og Livsformødenheder af forskellig Art er steget i den samme Tid. Og de Krisetider, man nu kender, er utvivlsomt langt mere haardt virkende end Fortidens. Der er derfor neppe nogen Grund til at mene, at Livet er løbet bort fra Teorien om, at Arbejderklassen burde have Adgang til en saadan Institution som Sygekasserne. Men Livet og Menneskene er derimod heldigvis i stor Udstrækning løbet fra Højre, og det er Lypunktet, naar en Højremand taler i reaktionær Retning, at den Tid, i hvilken Højre har noget at skulle have sagt i det politiske Liv, i hvert Fald her i Landet, dog er overskuelig.

Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) har ogsaa fremsat nogle Bemærkninger og har navnlig i Dag fremsat adskillige Bemærkninger, hvori han henvendte sig til mig. Han sagde blandt andet, at jeg havde talt om Lægernes Fagforening, om, hvorvidt denne var stærk, og meget andet. Jeg tror nu ikke, jeg har talt derom, men det gør ingenting. Da det ærede Medlem i saa høj Grad har henvendt sig til mig i Dag, skal jeg optage nogle af hans Udtalelser, uanset om det er mine Ord, der har foranlediget dem, eller ikke — det har i og for sig mindre at betyde.

Det ærede Medlem (Rørdam) sagde, at naar Lægernes Fagforening virkede, var det ikke andet, der skete, end naar en af Arbejdernes Fagforeninger virkede. Højere Løn, sagde det ærede Medlem, i Bagerier bevirkede højere Brødpriser, og derfor maatte man ogsaa finde sig i, at højere Løn til Lægerne bevirkede stigende Udgifter for Sygekasserne og højere Kontingent til disse. Jeg antager, at dette var Meningen. Men denne Sammenligning er nu ikke ganske rigtig, thi en Forhøjelse af Lønnen kan meget godt tænkes i en Mængde Industrier og andre Virksomheder, uden at Varepriserne behøver at stige paa samme Maade, som Sygekasserens Udgifter forhøjes, fordi Lægehonoraret vokser. Der sker en stadig Udvikling af Industrierne og de forskellige Virksomhedsarter, som paa den ene Side medfører Anvendelsen af Maskiner og andre Forbedringer og paa den anden Side en noget højere Løn til Arbejderne, uden at dette sidste dog behøver straks at afsætte sig i Form af højere Varepriser. Men naar Lægehonoraret stiger, er en absolut